

Părintele Eusebiu Giannakakis

**Să coborâm cerul
în inimile noastre!**

Traducere din limba neogreacă de
Mircea Ștefan

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2014

Notă asupra ediției: sfaturile Părintelui Eusebiu Giannakakis, cuprinse în prezenta ediție, sunt culese din volumul *Înger pământesc și om ceresc – Părintele Eusebiu Giannakakis (1910-1995)*, traducere din limba neogreacă de Mircea Ștefan, apărut la Editura Doxologia, Iași, 2013.

Cuprins

Înălțimea Preoției	7
Sfânta Taină a Spovedaniei	10
Sfânta Taină a Împărtășaniei	13
Folosul suferințelor	17
Dezamăgirea	22
Iubirea milostivă	23
Necesitatea unui program duhovnicesc	24
Despre familie	25
Necesitatea rugăciunii	27
Grija pentru suflet	29
Despre iertare	30
Rostul mâncării	31
Recunoștința	32
Puterea rugăciunii sfinților	33
Sfaturi pentru o viețuire îngerească	34

Sfânta Taină a Spovedaniei

„Duhovnicul să se facă părtaş durerii celui care i spovedește, deoarece păcatul este o povară, o foarte mare povară, iar reușita duhovnicului va fi atunci când cel care i s-a spovedit, va pleca schimbat din scaunul spovedaniei... Discernământ și iubire... Dacă nu-i arătăm compasiune, compătimire și iubire, cum altfel îl vom câștiga? El ne încredințează sinea lui, viața lui, de aceea și noi trebuie să-i vorbim inimii lui.

*

Era îngăduitor, dar și aspru, acolo unde trebuia. Spre exemplu, atunci când, în loc de pocăință, de părere de rău, vedea egoism și duh pretențios, răspundea:

„Acestea pe care le spui tu acum, îți deschid cumva porțile Raiului? Nemulțumirea ascunde în spatele ei egoism. Dumnezeu nu te va întreba dacă te-au iubit ceilalți. Tu îi iubești?... Și dacă îți va spune Dumnezeu într-o zi că nu ai dreptate? Pune-ți jos sinea egoistă și lovește-o cu putere... Să ne luptăm cu sinea noastră. «Netrebnic!»», să-i zicem. Să ne fie silă de sinea noastră. Să vezi atunci, se revarsă iubirea peste toți oamenii!

Egoismul dărâmă toate virtuțile, ca un bulldozer. Nemaipomenit de bine este să avem simțământul că suntem un nimic. Altfel, dacă noi credem că avem virtuți, fie și numai puțin, ne umflăm de egoism... De egoism nu numai să ne fie silă, ci să-l și urâm... Domnul este întotdeauna alături de sufletul smerit”.

*

„Părintele duhovnicesc... prin rugăciunile sale continue și arzătoare, prin Liturghiile săvârșite cu zdrobirea inimii și prin Sfânta Spovedanie regulată, devine un pod pentru copiii lui duhovnicești, ca să-i unească în chip ferm, deplin și veșnic cu Hristos și cu Cerul”.

*

Domnului să-l mulțumim pentru toate. El este izvorul. El este legătura noastră. Credinciosul care se spovedește, ia de la Hristos putere, iar duhovnicul har și astfel reușim să comunicăm între noi. Acest lucru este emoționant... că, deși duhovnicul are și el greșelile lui ca om, însă pentru că are harisma Preoției, harul lui Dumnezeu vine asupra celui care se spovedește. Apostolul Pavel zicea despre sine că este «născut înainte de vreme». Noi, ăștia neterminați, ce să mai zicem, copile!”.

*

„Spovedania este o Taină necesară nu numai pentru mireni, ci și pentru clerici; spovedania sinceră și curată este cea mai bună pregătire pentru Taina Dumnezeieștii Euharistii...

Frați mei, noi nu exercităm o profesie sau vreo meserie, ci suntem preoți ai Celui Preaînalt. Așadar, să fim modele de răbdare, de blândețe, de iubire și nerăutate, de jertfă și lepădare de sine... Toată viața noastră, fiecare zi, fiecare mișcare, gând și manifestare de-a noastră să fie o pregătire pentru Sfânta Taină a Dumnezeieștii Euharistii”.

Despre familie

„Familia trebuie să fie ca o seră în care să se cultive virtuțile lui Dumnezeu: iubirea, pacea, îngăduința, buna și sfânta colaborare. Duhul Sfânt să domnească în casă, să pună în bună rânduială și să sfințească legăturile membrilor acesteia și orice activitate”.

*

„Copilul mic se aseamănă unui copăcel firav. Cu câtă grijă îl urmărește și îl protejează cel ce se ocupă de o pepinieră! Vom da socoteală lui Dumnezeu fiindcă nu suntem alături de copiii noștri atât cât trebuie. Și noi, ca Biserică, și voi, ca părinți, avem această responsabilitate. Nu priveghem. Nu lucrăm la modelarea caracterului lor. Nu-L trăim pe Hristos, astfel încât să insuflăm și copiilor noștri această viață în Hristos...”

Când copilul ajunge la 10-12 ani este foarte târziu. Temelia personalității unui om se pune în primii 5 ani de viață. Să semănăm sămânța cea bună în sufletele lor... Exemplu, are o mare putere, însuflețește. Nu numai să îndemne mama pe copii să meargă la biserică, ci să meargă întreaga familie împreună. Mamele care sunt

liniștite, devotate în casa lor și se roagă, fac copii buni, în timp ce mamele care spun multe cuvinte copiilor lor, chiar de ar fi și folositoare, dacă nu sunt ele însele un exemplu, nu reușesc în misiunea lor”.

Despre iertare

„Să nu ne purtăm ca niște contabili, care scriu în registrele lor «intrări» și «ieșiri». Seara, credinciosul trebuie să se întindă în patul său ușurat, fără să țină nimic pentru a doua zi, împotriva fratelui său. Și aici, se poate ca o soră să o fi supărat pe alta cu ceva, de aceea își cere iertare și nu rămâne nimic pe a doua zi. Cuvântul «iartă-mă» să nu pornească de pe buze, ci din inimă. Altfel, nu facem nimic”.